A kapzsiság

Fordítsuk figyelmünket Isten Igéjére, nyissuk ki Jakab levelének első részét, és olvassuk el együtt a 12–15. verset: *„Boldog ember az, a ki a kísértésben kitart; mert minekutána megpróbáltatott, elveszi az életnek koronáját, a melyet ígért az Úr az őt szeretőknek. Senki se mondja, mikor kísértetik: Isten kísért engem. Mert az Isten gonosszal nem kísérthető, ő maga pedig senkit sem kísért. Hanem mindenki kísértetik, mikor a saját kívánságától vonattatik és édesgettetik. Azután a kívánság megfoganván, bűnt szül; a bűn pedig teljesen végbevitetvén, halált nemz.”* Ámen.

Különös figyelmet fordítunk a 14. és 15. versre, amely azt mondja nekünk, hogy *„mindenki kísértetik, mikor a saját kívánságától vonattatik és édesgettetik.”* Ez a kívánság tehát csalogat, vonz minket. *„Azután a kívánság megfoganván, bűnt szül; a bűn pedig teljesen végbevitetvén, halált nemz.”* Ezeken a szavakon fogunk elmélkedni: végiggondoljuk azokat a különféle helyzeteket, amikor kívánunk valamit, kívánságunk tárgyát, és azokat az okokat, amelyek miatt a kívánság megfogan és bűnt szül. A *megfoganni* kifejezés a bűn fogantatásának és megszületésének folyamatára utal, és amint a bűn végbemegy, halált hoz.

Folytassuk Jakab levelével, ezúttal a 4. résszel, hogy meglássuk: vajon nekünk is meg kell-e küzdenünk a kívánsággal, amely földi természetünkben sokféle formát ölthet és sokféleképpen megnyilvánulhat. Olvassuk az 1. verstől: *„Honnan vannak a háborúk és a viszálykodások ti köztetek? Nem onnan-é, a ti gyönyörűségeitekből, a melyek a ti tagjaitokban vitézkednek? Kívántok valamit, és nincs néktek; gyilkoltok és irigykedtek, és nem nyerhetitek meg; versengtek és háborúskodtok, és nincs semmitek, mert nem kéritek. Kéritek, és nem nyeritek el, mert rosszul kéritek, hogy gyönyörűségeitekre költsétek. Paráznák és parázna nők, nem tudjátok-é, hogy a világgal való barátság Isten ellen való ellenségeskedés? A ki tehát e világgal barátságba akar lépni, az Isten ellenségévé lesz.”* Ámen.

A köztünk lévő harcok és viszálykodások a kívánságok egy másik megnyilvánulásai, amelyek a tagjainkban vitézkednek. Van jó kívánság és van rossz kívánság; ez utóbbi a test kívánsága. Fontos, hogy János első levelének 2. részét is megnézzük, hogy jobban megértsük ezt a kérdést.

A világ tele van kívánsággal, és az emberek gyakran ezek szerint élnek. János első levelének 2. részében, a 15., 16. és 17. versben ezt olvassuk: *„Ne szeressétek e világot, se azokat, a mik e világban vannak. Ha valaki e világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, a mi a világban van, a test kívánsága, a szemek kívánsága és az élet kevélysége, nem az Atyától van, hanem e világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de a ki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.”* Ámen.

A szemek kívánsága és a test kívánsága tehát mulandó, és Isten Igéje figyelmeztetésként tárja elénk őket.

A Kolossébeliekhez írt levél 3. részében, az 5., 6. és 7. versben világos felszólítást találunk: *„Öldököljétek meg azért a ti földi tagjaitokat: paráznaságot, tisztátalanságot, gerjedelmet,

gonosz kívánságot és a telhetetlenséget, mely bálványimádás, melyek miatt jő az Isten haragja az engedetlenség fiaira; melyekben egykor ti is jártatok, mikor azokban éltetek."* Ámen.

Azt kívánja tőlünk az Ige, hogy *„öldököljük meg földi tagjainkat"*, köztük a gonosz kívánságot és a szemek kívánságát, amelyek a test természetének megnyilvánulásai.

Titusz levele 2. részének 11. és 12. versében ezt olvassuk: *„Mert megjelent az Istennek minden embernek üdvösséges kegyelme, a mely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és e világi kívánságokat, mértékletesen és igazán és szentül éljünk e jelen világban"*. Ámen.

A Rómabeliekhez írt levél 13. részében, a 12–14. versben ennek a felszólításnak a folytatását találjuk: *„Az éjszaka elmúlt, a nap pedig elközelgetett: vessük el azért a sötétség cselekedeteit, és öltözzük fel a világosság fegyvereit."* A sötétség cselekedetei közé tartoznak a világi kívánságok is.

„Mint nappal, ékesen járjunk; nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem versengésben és irigykedésben. Hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust, és a testet ne tápláljátok a kívánságokra."

Isten Igéje a Rómabeliekhez írt levél 7. részében is arra indít bennünket, hogy elgondolkodjunk a kívánságról. Olvassuk a 7. rész 7. versétől: *„Mit mondunk tehát? A törvény bűn-é? Távol legyen: sőt a bűnt nem ismertem, hanemha a törvény által: mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad! Alkalmat vévén pedig a bűn, a parancsolat által felgerjesztett bennem mindenféle kívánságot; mert törvény nélkül a bűn halott. Én pedig a törvény nélkül éltem egykor; de mikor eljött a parancsolat, a bűn feléledt, én pedig meghaltam. És ugyanaz a parancsolat, a mely életre adatott, halálomra lett nékem. Mert a bűn alkalmat vévén, a parancsolat által megcsalt engem, és az által megölt."*

Jakab levelében azt olvastuk, hogy *a kívánság vonz és édesget minket, azután megfogan és bűnt szül, a bűn pedig végbevitetvén halált hoz magával*. A törvény által tehát a bűn ismeretére jutunk.

Térjünk vissza az Ószövetséghez, ahol a törvény adatott, és ahol az ember megismerte a kívánságot. A kívánságot a törvény alapján határozzuk meg, azt tartva szem előtt.

Nézzük meg az 5Mózes 5. részét, ahol a törvény így szól: *„Ne kívánjad."* Megmutatja, mit nem szabad kívánnunk: azt, ami nem a miénk. Olvassuk a 19. és 21. verset, amelyek összefüggenek egymással: *„Ne lopj. Ne kívánd a te felebarátod feleségét; se a te felebarátod házát, se mezejét, se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát, és semmit, a mi a te felebarátodé."* Ámen.

Mondhatjuk-e, hogy semmit se kívánjunk abból, ami a felebarátunké? A test kívánsága és a szemek kívánsága nem az Atyától van, hanem a világból. Aki a világot szereti, ellenségeskedésben van Istennel. Isten megparancsolja, hogy ne kívánjunk és ne lopjunk. Ám maga a törvény is felgerjesztheti az emberben a kívánságot.

Ezért alapvető fontosságú, hogy a Lélek indításai szerint éljünk, ne a test szerint. A törvény bűnre vezethet, a bűn pedig halált hoz, ahogyan a *Róma 7*-ben olvastuk.

Józsué könyvében olvasunk egy bűnről, amelyet a törvény miatt követtek el. A 6. rész 16. versétől olvassuk az Úr parancsát: *„És lőn, a hetedik alkalommal, mikor a papok megfújták a kürtöket, monda Józsué a népnek: Kiáltsatok, mert néktek adta az Úr e várost! És legyen e város és minden, a mi benne van, az Úrnak szentelt átok alatt. Csak Ráháb, a parázna maradjon életben, ő és mindenki, a ki ő vele van a házban, mert elrejtette a követeket, a kiket küldöttünk. Csak ti őrizkedjetek az átkos dologtól, hogy átkot ne vonjatok magatokra, ha elvesztek valamit az átkos dologból; és Izráel táborára átkot ne vonjatok, és ne háborítsátok azt. Minden ezüst pedig és arany, és réz- és vasedények legyenek szentek az Úrnak; az Úr kincstárába menjenek.”* Ámen.

Isten parancsát, amelyet Józsué által adott, Izráelnek meg kellett tartania. A 7. rész 1. versében azonban ezt olvassuk: *„De hűtlenséget követtek el Izráel fiai az átkos dologban, mert Ákán, Kárminak fia, ki Zabdi fia, ki Zerah fia vala, Júda nemzetségéből, elvett az átkos dologból, és felgerjede az Úr haragja Izráel fiai ellen.”* Ámen.

A Kolossébeliekhez írt levél emlékeztet minket, hogy Isten haragja az engedetlenség fiaira jön. Amikor Izráel fiai vétkeztek, Isten haragja a népre szállt, és Ai lakói mintegy harminchat izráelitát megöltek, a nép pedig megdermedt, és elolvadt a szíve, ahogyan az 5. vers mondja.

A 7. rész 19., 20. és 21. versében tovább olvasunk erről az esetről. Józsué ezekkel a szavakkal fordult Ákánhoz: *„Fiam! adj dicsőséget az Úrnak, Izráel Istenének, és tégy vallást előtte; és mondd meg most nékem, mit cselekedtél, el ne titkold előlem. Felele azért Ákán Józsuénak, és monda: Bizony én vétkeztem az Úr ellen, Izráelnek Istene ellen, és így meg így cselekedtem: Láttam a zsákmány között egy szép Sineári palástot, és kétszáz siklus ezüstöt, és egy aranyrudat, melynek súlya ötven siklus vala; és megkívántam azokat, és elvettem; és ímé el vannak rejtve a földben az én sátorom közepette, és az ezüst alattuk.”* Ámen.

Isten világos parancsot adott az ezüstre, az aranyra és más dolgokra nézve, amelyeknek pusztulásra szánva kellett lenniük. Ha Ákán az Úr parancsa nélkül vette el ezeket a dolgokat, bűnt követett el. Más körülmények között Isten megengedte a népnek, hogy zsákmányt ejtsen, beleértve az asszonyokat, a gyermekeket, a szolgákat és szolgálóleányokat, a meghódított gazdagságot és az állatokat is. Ebben a helyzetben azonban éppen Isten parancsa volt az, ami miatt Ákán megkívánta azt, amit nem volt szabad.

Ákán kívánsága bűnt fogant, mert vonzotta az, amire vágyott, és ami tiltott volt. A szívében ott volt a birtoklás vágya, holott nem lett volna szabad. Azok a tárgyak, amelyeket Ákán elvett, az ezüst és az arany, ma a gazdagság más formáinak, például a pénznek vagy egyéb javaknak felelhetnek meg. A törvény tizedik parancsolata így szól: *„ne kívánj semmit, ami a felebarátodé”*. De ki a mi felebarátunk? Gondoljunk azokra, akik ingyenes szolgáltatásokat nyújtanak nekünk, például ingyenes kórházi ellátást és egészségügyi gondoskodást. Előfordul-e velünk is, hogy megkívánjuk azt, ami a felebarátunké?

Fel kell tennünk magunknak a kérdést: amikor szerződést kötünk, üzletet csinálunk két ember között, csak két ember érintett, vagy van egy harmadik is? Amikor eladunk, vásárolunk, építkezünk vagy felújítást végzünk, a két félen kívül van egy harmadik érintett is. Gondolkozzunk el azon, nem kívánjuk-e meg azt a részt, amely ezt a harmadikat illetné.

Az emberek sokszor megkívánják azt, ami nem az övék. Isten parancsa arra indít, hogy *öldököljük meg a tagjainkat*, amelyek bennünk vannak, köztük azt a vágyat is, hogy megszerezzük azt, ami nem szabad. Különben Isten haragját vonhatjuk magunkra. Józsué könyve 7. részének 11. versében ezt olvassuk: *„Vétkezett Izráel, és meg is szegték az én szövetségemet, a melyet parancsoltam nékik, és el is vettek az átkos dologból, és loptak is, és meg is tagadták, és az ő edényeik közé is rakták."* Ámen.

A kívánság, ha megfogan, bűnt szül, a bűn pedig végbevitetvén halált hoz. Ákánt vonzotta ez az arany, Jerikó ezüstje. Valószínűleg az a palást, amelyet szépnek nevez, valóban szép és kívánatos volt. De miután megkívánta, mondja az Írás, elvett az átok alatt lévő dolgokból, ellopta őket. Úgy tűnik, mintha nem lopta volna el, de vajon nem úgy tűnik-e, hogy elvette valakitől? A palást pusztulásra volt szánva, de az ezüstöt és az aranyat nem lopta-e el? Mondhatjuk, hogy egy harmadik féltől lopta el. Isten nem volt ott láthatóan, sem az ő megbízottai, akiknek össze kellett gyűjteniük az aranyat és az ezüstöt, és távollétükben ő elrejtette azokat.

És ha a hatóságok képviselői nincsenek jelen, amikor csalárd ügyleteket kötünk… Talán hallottátok ti is, ahogyan én is nemrég, hogy a kormány – itt, Romániában – azon dolgozik, hogy jövőre bevezessen egy törvényt az adócsalás visszaszorítására. Ez a törvény a készpénzes ügyleteket érinti, és azt javasolja, hogy a készpénzes fizetés felső határa 5000 lej, vagyis nagyjából ezer euró legyen, a többit pedig bankon keresztül kelljen intézni.

Most nem arról beszélünk, hogy ezzel közeledik-e az Úr eljövetele, hanem az adócsalásról. Miért javasolják ezt a törvényt? Mert az emberek megkívánják azt, ami nem az övék, lopnak, aztán hazugságban élnek, és azt állítják, hogy nem loptak. Nemrég vásárolni akartam valamit, és az eladó azt javasolta, hogy csak a valódi összeg felét tüntessük fel, a többi pedig ne jelenjen meg a papírokon. Mivel nem egyeztem bele, nem adta el nekem a terméket.

Nem haragudott meg rám, de nem akarta megkötni az üzletet, mert nem akart veszíteni. Az áfa volt a gond, hiszen az az államnak járt, és benne kellett lennie a cége által eladott termék árában. Az illető azt szerette volna, hogy a termék árának felét áfa nélkül számolja el, ami részben „feketén" történő eladást jelentett volna. Ha elfogadom az ajánlatát, cinkosa lettem volna az általa kezdeményezett adócsalásnak, ugyanakkor a lopás haszonélvezője is, hiszen olcsóbban jutottam volna hozzá a termékhez.

Ez a helyzet a Bibliában szereplő Ákánhoz tett volna hasonlóvá. Isten világos parancsot adott a népnek Józsué által: *„Ne nyúljatok ahhoz, ami az enyém. Ne nyúljatok hozzá. Az arany és az ezüst az enyém. Az Úr kincstárába kell vinnetek."* Ez azt is jelenti, hogy tisztelnünk kell a hatályos törvényeket, köztük az adótörvényeket is, és hozzá kell járulnunk az ország közös kincstárához, bármekkora legyen is az adó mértéke, és bármilyen fajta adóról legyen is szó.

Isten arra indít, hogy elgondolkodjunk a kívánságon, és megértsük, hogyan hat ránk. Napjainkban sok „Ákán” van a vallásos emberek között, akik azt állítják, hogy Isten népe között élnek, anélkül hogy bárki számon kérné a tetteiket. Isten megmondta, hogy akik nem tartják meg a törvényeket, elpusztulnak; és felvetődik a kérdés, vajon nem pusztulunk-e el lelkileg ma, amikor nem tartjuk meg ezeket a parancsolatokat.

A Róma 13 a felsőbbségnek való engedelmességről beszél: *„Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmasságoknak: mert nincs hatalmasság, hanemha Istentől.”* A meglévő hatalmasságokat Isten rendelte. Fontos megjegyeznünk, hogy ezt a levelet a rómaiaknak írták, egy olyan népnek, amelynek jól meghatározott kormányzati rendje volt, és amely más népek fölött is uralkodott, köztük a zsidók fölött. A császár uralkodott, és az Úr Jézust még Pál előtt egy nehéz helyzetben megkérdezték: *„Szabad-é adót fizetnünk a császárnak?”* Erre ő így felelt: *„Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak”*. Mit kell tehát tenni? Megfizetni az adót! Később Pál apostol kijelenti: *„Azért a ki ellene támad a hatalmasságnak, az Isten rendelésének támad ellene; a kik pedig ellene támadnak, önmagoknak ítéletet szereznek.”*

A fejedelmek nem a jó cselekedetnek, hanem a gonosznak félelmére vannak. De mi a gonosz cselekedet, és mi a jó? A gonosz kívánság. A gonosz kívánság a lopás. Vonz minket a saját kívánságunk, a nyerészkedés vágya, mert meg kell élnünk. Ennünk kell, ruházkodnunk, fizetnünk kell a gáz-, villany- és vízszámlát, sok más költséget is fedeznünk kell, iskoláztatnunk kell a gyermekeinket és így tovább, a pénz pedig gyakran nem elég.

Minden pluszban megkeresett pénz nagyon értékes. Még 10 lej is fontos. Ma bent jártam a bankban, és mögöttem állt egy hölgy, aki, amikor megtudta, hogy a fizetéséből 10 lej díjat vontak le, eljött megkérdezni, miért. Fontosnak tartotta, hogy elmenjen a bankba, sorban álljon, és utánajárjon ennek a levonásnak. Ha 10 lej ennyire fontos, mennyire fontos, hogy megkeressük ezt a pénzt, akár 10, 25 vagy 15 lejről van szó? Nemrég valaki azt mesélte, hogy egyetlen nap sem ment haza a fizetésén felül 25 lej nélkül, amely után nem fizetett adót. Akkoriban ez jelentős összeg volt. Az a helyes, hogy becsületesen keressük meg a pénzt, anélkül hogy kibújnánk az adófizetés alól.

Nem akarsz félni a hatalmasságtól? Akkor cselekedd a jót, és dicséreted lesz attól. Mit jelent jót cselekedni? Nem lopni, megfizetni az adót. *„Mert Istennek szolgája ő, te javadra.”* Milyen szép igazság fogalmazódik meg itt! *„Istennek szolgája ő, a mi javunkra.”* Gondoljuk végig: tettek-e jót velünk? Építettek-e nekünk utakat? Mindannyian emlékszünk a régi idők sáros útjaira, nem igaz? Hogyan állnak most a dolgok? Nincsenek már tócsák, nincsenek árvizek.

„Mert Istennek szolgája ő, te javadra.” De ha gonoszt cselekszel, ha lopsz, ha kívánod, ami nem a tiéd, akkor félj, *„mert nem ok nélkül viseli a fegyvert”*. Isten szolgája ő, hogy bosszút álljon és megbüntesse azt, aki gonoszt cselekszik. *„Azért szükség engedelmeskedni, nemcsak a haragért, hanem a lelkiismeretért is.”*

Ezért kell adót is fizetnünk. Miért? Hogy engedelmeskedjünk, mert a hatalmasságok Isten szolgái, akik szüntelenül végzik ezt a szolgálatot: felügyelik az adókötelezettségek teljesítését. Mindig figyelnek, és nem felejtenek el foglalkozni ezzel, így például minden hónap 25-éig ki kell

fizetnünk a fizetések után járó összes adót.

Ha például egy munkáltató pénzhiány miatt nem fizeti be az államnak a munkavállalók bére után a munkaszerződésben rögzített adókat, az állam ezt bűncselekménynek tekinti. Tudjátok, mit jelent a bűncselekmény? A szabálysértést pénzbírsággal büntetik, a bűncselekményt pedig börtönnel. Ez két különböző fogalom. A börtön a szabadság elvesztését jelenti.

Ha nem fizetjük meg a bérek utáni adót, az bűncselekmény, ami mutatja a helyzet súlyosságát. Vannak, akik be sem írják a szerződésbe, hogy elkerüljék a fizetést, abban a hitben, hogy ha nincs leírva, nincs fizetési kötelezettség, és így nem is bűncselekmény. De ki tud ezekről az eltitkolt összegekről? Végső soron csak Isten ismeri a bűnt. Isten tud rólunk is, ahogyan Ákánról is tudott.

„Adjátok meg azért mindenkinek, a mivel tartoztok: a kinek az adóval, az adót; a kinek a vámmal, a vámot; a kinek a félelemmel, a félelmet; a kinek a tisztelettel, a tiszteletet.” Ámen.

Ne gondoljuk, hogy az adó sarc, valami, amit fölöslegesen elvesznek tőlünk, mert ez nem igaz. Az adók olyan pénzösszegek, amelyeket visszaosztanak a lakosságnak, és nem arra valók, hogy valaki egyik napról a másikra meggazdagodjon belőlük. Ezeket hivatalnokok kezelik, akik az állam alkalmazottai, és az a feladatuk, hogy nyilvántartást vezessenek. A mi szolgálatunkban dolgoznak, és a közjóval foglalkoznak, így Isten szolgái a mi javunkra, ahogyan ez a fejedelmek rendeltetéséről és szerepéről szóló igében áll.

Fontos tudni, hogy a munkavállalóktól a nyugdíjbiztosítási járulék formájában beszedett összegek nem mindig elegendőek a nyugdíjak fedezésére. Ilyenkor az államnak további forrásokat kell találnia. Ahhoz például, hogy az infláció közepette január 1-jétől 10–15%-kal emelje a nyugdíjakat, az államnak hitelt kell felvennie, hogy finanszírozni tudja az emelést.

A nyugdíj nagy segítség azoknak, akik elérik a nyugdíjkorhatárt, és az állam felelőssége, hogy biztosítsa ezt a jövedelmet. Még ha néha nem vagyunk is elégedettek azzal, ahogyan a hivatalnokok végzik a munkájukat, el kell ismernünk, hogy ők *Isten szolgái a mi javunkra*, ahogyan Isten Igéjében meg van írva. Ráadásul a fejedelmek feladata az is, hogy megbüntessék azokat, akik gonoszt cselekszenek, például az adócsalókat.

A Biblia tanítása szerint kötelességünk teljesíteni adófizetési kötelezettségeinket. A Róma 13:8 ezt mondja: *„Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanemha azzal, hogy egymást szeressétek: mert a ki szereti a felebarátját, betöltötte a törvényt.”* Lényegében minden parancsolat, beleértve ezeket is: *„Ne paráználkodjál, ne lopj, hamis tanubizonyságot ne tégy, ne kívánj”*, a felebaráti szeretet alapelvében foglaltatik össze: *„Szeresd felebarátodat, mint magadat.”*

A szeretet nem cselekszik rosszat a felebarátnak, ami rámutat cselekedeteink fontosságára, és a szeretet a törvény betöltése. Ámen. Ha egy gyermek anyagi szükségben van, például házat szeretne venni, a szülő, aki szereti őt, támogatni fogja, vagy ártani fog neki? Természetesen beszáll és segít.

Talán hallottatok mostanában a napelemekről, és arról, hogy az állam 20 000 lej, vagyis körülbelül 4000 euró támogatást ad a felszerelésükre. Az állam azért adja ezt a pénzt, hogy ösztönözze a napelemek használatát, amelyek áramot termelnek és jövedelmet is hozhatnak. Ez egyfajta ingyenes pénzügyi segítség.

Általában senkit sem látunk, aki így osztogatná a pénzt, de íme, az állam megteszi. És nemcsak a napelemek esetében, hanem a mezőgazdasági támogatásokkal és más kedvezményekkel is. Ismétlem: a szeretet nem cselekszik rosszat a felebarátnak. Úgy tűnik, az állam egyfajta szeretetet tanúsít, talán nagyobbat is, mint sokan mások. A jogszabályok jól ki vannak dolgozva, szabályokkal, amelyek azt szolgálják, hogy ne kívánjuk meg azt, ami másé.

A lakásadó például, bár úgy tűnik, hogy elvesz tőlünk egy összeget, valójában különféle formákban visszatér hozzánk, a javunkra. Vannak, akik úgy gondolják, hogy az állam nem szeret minket, árt nekünk, nem ad eleget. Ez a felfogás azonban hamis kívánságból fakad, abból a vágyból, hogy többet kapjunk, mint amennyit adnak, és ez a vágy soha nem elégül ki, mert gonosz gondolatok mozgatják.

Térjünk vissza az Íráshoz, és gondoljuk végig, milyen súlyos Isten előtt a test kívánsága, és mennyire fontos ez számunkra. Legyünk tudatában ezeknek a dolgoknak. Meddig terjed a kívánság? Vannak, akik dollár- vagy euró-milliókat kívánnak meg, és megvan a képességük és lehetőségük is, hogy megszerezzék, akár tisztességtelen úton is. Mások kisebb összegeket kívánnak meg, 50 lejt vagy 50 banit, vagyis néhány fillért.

Tartózkodnunk kell attól, hogy megkívánjuk, ami nem a miénk. Fontos, hogy senkinek ne tartozzunk semmivel. Sok kísértés van a világban, például az a vágy, hogy elhozzunk egy zacskót a gyümölcsös pultról, és ne fizessünk érte. Lehet, hogy néha kísértést érzünk erre, de ne felejtsük el, hogy Isten próbára tesz minket. Az önkiszolgáló pénztár megkérdezi: *„Zacskóval vagy zacskó nélkül?”*, és nekünk helyesen kell választanunk, még ha a zacskó csak pár fillérbe kerül is. Egyesek kísértést érezhetnek, hogy ne fizessenek, mondván, úgysem ellenőrzi senki, és ilyen kis összegért nem lesz semmi baj. De még egy csekély összeg megkívánása is bűn. A bűnt nem a megkívánt dolog értéke határozza meg, hanem maga a kívánás.

Emlékezzünk Mikeás 2:1 szavaira, amelyek elítélik azokat, akik gonoszt gondolnak ki, és hajnalhasadtával végre is hajtják gonosz terveiket, ha hatalmukban áll. Mezőket kívánnak meg, és elrabolják, házakat kívánnak, és elveszik, elnyomják az embert és házát, az embert és örökségét. Az Úr figyelmeztet, hogy veszedelmet hoz az ilyen emberekre.

Meg kell vizsgálnunk saját tetteinket és gondolatainkat. Még ha nem is követtünk el nagy gonoszságot, el kell ismernünk, hogy a kis tettek is helytelenek. Könnyű szemet hunyni, amikor a dolgok nem a mieink, vagy amikor nem világos, ki a tulajdonosuk. De ha megkívánunk valamit, ami nem a miénk, és e kívánság szerint cselekszünk, bűnben vagyunk.

A *mezők* helyett gondolhatunk más dolgokra is, amelyeket az emberek megkívánnak, és jogtalanul elvesznek, például az adóra vagy mások vagyonára. Ezek a tettek helytelenek, és Isten büntetését vonják maguk után, ahogyan Habakuk könyve is mondja. Isten veszedelmet hoz

azokra, akik ilyesmit cselekszenek.

Isten igazsága távol van azoktól, akik hívőnek és igaznak tartják magukat, abban a hitben, hogy Isten igazsága az övék az Úr Jézus által, és mégis ilyeneket tesznek. Gonosz viselkedésük azonban, amellyel a rosszat belekeverik az életükbe, nyilvánvaló.

Saját kívánságaik vezetik őket, ahogyan Habakuk könyvének 2. része a 9. verstől a 11. versig leírja: *„Jaj annak, a ki gonosz nyerészkedéssel nyerészkedik házának, hogy magasra rakja fészkét, hogy megmeneküljön a veszedelem kezéből! Gyalázatot tervezél házadnak, kiirtván sok népet, és vétkezél magad ellen. Mert a kő a falból kiált, és a gerenda a fa közül felel néki."* A fal és a fa tanúi ezeknek a tetteknek. Bármekkora is a nyereség, legyen az egy talicska homok vagy több, a gonosz tettek ugyanúgy elítélendők. Sokan megkívánnak egy talicska homokot az utcáról, hogy behordják az udvarukba, és meg sem kérdezik maguktól, nem gonosz nyereség-e ez.

Ha megnézzük, mennyibe kerül a homok egy barkácsáruházban, ahol egy vödörnyi egy lej volt, és egy talicskába tíz vödör fér, akkor a lopásunk mindössze 10 lej. Lehet, hogy egy út mellett kertiföld-kupacot látunk; kérdezzük meg magunktól, helytelen volna-e elvinni belőle egy talicskányit, még ha kint volt is a mezőn, és senki sem tudja.

Isten szemében bűn a kívánság és az a tett, hogy elveszed, ami nem a tiéd, a parancsolat szerint: *„Ne kívánj semmit, ami a felebarátodé"*. Ezt erősíti meg a gonosz nyereségről szóló ige is, amely rávilágít, milyen súlyosak ezek a tettek Isten előtt.

Megépíted a fészkedet, megvan a házad, minden rendben levőnek látszik, de meg kell nézni, nem gonoszság útján szereztük-e meg, amink van. Feketemunka, szintén tisztességtelen úton, kézről kézre, olcsóbban vett anyagok és így tovább.

„A kő, amelyet tisztességtelenül szereztél, kiált a falból, és a gerenda a fa közül felel neki." Mit gondoltok, mit kiálthat ez a kő a falból? Azt, hogy Isten lát. Az ember úgy szeretne viselkedni, mintha ő volna a föld ura, igazolni szeretné a tetteit, mondván, hogy túl keveset keres. Igaz ez? Persze, keveset keresünk. És ha becsületesek akarunk lenni, tisztességes munkásai másoknak, biztosan nehezebb helyzetbe kerülünk.

És akkor jön a Sátán, hogy feltüzeljen, megkísértsen, kívánságot ébresszen bennünk. És mintha jobb volna, ha sikerül lopnunk. Amikor puskáztunk az iskolában, kívántunk. Gondoljuk csak végig. Megkívántunk valamit, ami nem a miénk volt.

Emlékszem gyerekkoromból. Kicsi voltam, szomorú és bosszús. Az első padban ültem, és nem tudtam puskázni. A többiek hátul, a történelemóra végén, a dolgozat után dicsekedtek: *„Puskáztam, kinyitottam a könyvet, abból írtam."* Nekem meg tanulnom kellett. Az első padban ültem, a tanár a katedránál állt és engem nézett, én meg őt. Nem volt semmi kiút. És bántott, hogy az első padban ülök.

Annyira szerettem volna hátrébb ülni, legalább a második padban, hogy én is megpróbáljak lopni. Miért? A kívánság vonzott. Valamit tiltott úton megszerezni izgalmasabbnak tűnt.

Ahogyan az Írás mondja: *„A lopott víz édes.”* Édesebb. Örülsz a gonoszságnak, annak, ami nem a tiéd. Aki lop, örül. Nem veszi észre, hogy kárt okoz valaki másnak.

Ha valaki ellop valamit az udvaromból, megkárosít engem. Eszébe sem jut ez. Örül, hogy most az övé az a dolog. Szerzett valamit. Isten figyelmesen nézi, hogyan viszonyulunk a földi javakhoz, és figyelmeztet: *„A testet ne tápláljátok a kívánságokra.”* Ha a kívánságok felébrednek, nehéz lehet kordában tartani őket. Fontos emlékeznünk, hogy annak megkívánása, ami nem a miénk, bűn Isten szemében. Tudatában kell lennünk, hogy a kívánság az élet sok területén felütheti a fejét.

Saját tapasztalatomra visszagondolva eszembe jut, hogy régebben, amikor céget vezettem, és elég jövedelmem volt, kísértést éreztem, hogy fizetés nélkül szerezzek meg egy számítógépes programot.

Volt egy ingyenes változata, amely nehézkesebben működött, mint a licencelt változat, amely, mondjuk, évi 700 lejbe került. Bár ez az összeg nem jelentett anyagi gondot a cégemnek, az a vágy, hogy valamihez úgy jussak hozzá, hogy semmivel sem járulok hozzá, a kapzsiság és a kívánság példája.

Befejezésül térjünk vissza egy igeszakaszhoz Mózes első könyvéből, hogy lássunk egy példát a kapzsisággal ellentétes jellemre. A 14. részben olvasunk Ábrámról és arról, hogyan reagált Sodoma királyának ajánlatára. Miután megszabadította Sodoma lakóit, köztük Lótot is, Sodoma királya így szólt Ábrámhoz: *„Add nékem a lelkeket, a marhát pedig tartsd meg magadnak.”* Ábrám azonban így felelt: *„Felemelem kezemet az Úrhoz, a felséges Istenhez, ki az eget és földet bírja: Hogy a fonaltól fogva a saruszíjig semmit sem veszek el abból, a mi a tiéd, hogy ne mondjad: Én gazdagítottam meg Ábrámot. Semmit se nékem.”* Ámen.

Ez a szakasz megmutatja, hogy Ábrám nem volt kapzsi, és úgy döntött, nem fogadja el a felkínált javakat, hogy ne adjon alkalmat a királynak annak kijelentésére, hogy ő gazdagította meg. Ez a példa arra indít, hogy elgondolkodjunk saját jellemvonásainkon és azon, hogyan viszonyulunk az anyagi javakhoz. Milyen szép ajánlat lenne számunkra, ha valaki ingyen adna nekünk valamit! Ha tettünk valamit valakiért, dolgoztunk, és az illető azt mondja: *„Nézd, ezt neked ajándékozom.”* Mit tett Ábrám? Nem fogadta el.

Nekünk úgy tűnne, hogy jár neki. Ábrám megdolgozott érte. Az életét is elveszíthette, hiszen háborúba ment. Talán meg is halt néhány embere, hiszen tudjuk, hogy háborúban emberéletek is elvesznek. Ha csatát akarsz nyerni, bizony megesnek ilyenek.

Ábrám mégsem akart egy fonalat sem. Egy fonalat sem akart, mert az alkalom lett volna a vétekre, hogy Sodoma királya utána ne mondhassa: *„Na tessék, én gazdagítottalak meg, mert neked adtam, ami az enyém volt.”* Mert azok Sodoma királyáé voltak. Ilyen volt Ábrám szíve.

Olvassunk még Mózes első könyvéből, szintén Ábrahámról. Ezúttal abban a helyzetben látjuk, amikor felesége, Sára meghalt, el kellett temetnie, és nem volt temetkezőhelye. A 23. részből olvasva lássuk, milyen messze áll Isten embere a kapzsiságtól, a kívánságtól, a sóvárgástól.

Azt olvashatjuk, hogy Ábrahám megkívánta a Makpela-barlangot. Vágyott rá, de nem ingyen. Ha ingyen vette volna el, az rossz kívánság lett volna. Mivel megfizette, egy olyan dolgot vásárolt, amelynek kifizette az árát. És ez nem rossz kívánság. Rossz kívánság az, amikor azt kívánod, ami nem a tiéd. Senkinek ne tartozz semmivel, ahogyan Isten Igéje mondja.

Olvassuk a 3. verstől: *„Azután felkelt Ábrahám az ő halottja mellől, és szóla Khéth fiainak, mondván: Jövevény és zsellér vagyok én ti nálatok, adjatok nékem sírhelyet tulajdonul ti nálatok, hogy temessem el halottamat az én szemem elől.”* Khéth fiai így feleltek Ábrahámnak: *„Hallgass meg minket uram, Isten fejedelme vagy te miközöttünk.”*

„Legjobb temetőhelyeinken temesd el halottadat; senki sincs közülünk, a ki megtagadná tőled temetőhelyét, hogy el ne temethetnéd halottadat.” Ámen. *„Isten fejedelme vagy te miközöttünk.”* Rendkívüli ember vagy. Nagyon fontos személy vagy számunkra. *„Temesd hát el bárhol a halottadat.”* Használd ingyen. Ez volt az ajánlat.

Sokan beleesnek ebbe a csapdába. Sok ember, amikor támogatást kér például napelemekre, ehhez el kell mennie segítséget kérni. Ábrahám ebben az esetben nem kért semmit ingyen, hanem meg akarta vásárolni, pedig ingyen kínálták neki. Az ember meg elmegy, és azt kéri, hogy ingyen adják neki, hogyan is ragaszkodna hozzá, hogy fizetni akar? A cél az, hogy támogatáshoz jusson, legyen az európai uniós vagy más, mindegy honnan. Mi a különbség Ábrahám és napjaink emberei között?

A 7. versben Ábrahám így cselekedett: *„Akkor felkele Ábrahám, és meghajtá magát az ország népe előtt, a Khéth fiai előtt. És szóla nékik, mondván: Ha néktek is úgy tetszik, hogy eltemessem az én halottamat szemeim elől, hallgassatok meg engem, és járjatok közben érettem Efronnál, a Czóhár fiánál, hogy adja nékem a Makpela barlangját, mely az övé, mely mezeje szélén van; teljes árán adja azt nékem a ti köztetek, hogy temetőhelyem legyen.”*

Efron, aki Khéth fiai között ült, mindenki füle hallatára így felelt Ábrahámnak: *„Nem, uram, hallgass meg engem: A mezőt néked adom, a barlangot is, a mely abban van, néked adom; népem fiainak szemei előtt adom azt néked; temesd el a te halottadat.”*

Efron tehát ingyen kínálta neki, mint megannyi ajánlat az interneten, amely költség nélkül ígér dolgokat. Sok programnak van ingyenes és fizetős változata. Bár az ingyenes változat korlátozottabb lehet, mégis betölti a célját. Milyen előnyös az ingyenes változatot használni! Ábrahám is elfogadhatta volna az ingyenes ajánlatot. Nem lett volna jó? Ajánlatot kapott: *„Népem fiainak szemei előtt adom azt néked.”*

Ábrahám mégis úgy érezte, tartozik: meghajtotta magát, és így szólt Efronhoz: *„Hallgass meg kérlek: megadom a mező árát, vedd el tőlem, hogy eltemessem ott halottamat.”* Efron így felelt: *„Uram, hallgass meg engem: Négyszáz siklus ezüstöt érő föld, mi az köztem és közted? Csak temesd el a te halottadat.”* Mi az a 10 lej? Mi az a 20 lej? Mi az az 50 lej? Nem tudom, mit ért négyszáz siklus Ábrahám idejében, hogy megmondhassam, kicsi vagy nagy összeg volt-e. Mégis, a négyszáz siklus tekintélyesen hangzik. Mennyit lopott Ákán? Ákán kétszáz siklus ezüstöt kívánt meg és vett el. Ha jelentéktelen összeg volna, az ember nem hajol le a földre esett

aprópénzért, mert nem éri meg a fáradságot. Egy nagyobb érméért viszont már talán lehajolna, egy egész lejért pedig biztosan kísértést érez, hogy felvegye.

„Meghallgatá azért Ábrahám Efront, és kimére Ábrahám Efronnak az ezüstöt, a mit mondott vala, Khéth fiainak füle hallatára: négyszáz siklus kalmárnál kelendő ezüstöt.” Ha kimérte, az azt jelenti, hogy jelentős összeg volt, mert apróságokhoz nem használ az ember mérleget.

„Így lőn Efron mezeje, mely Makpelában, Mamréval átellenben vala: a mező és a barlang, mely abban vala, és a fák mind, a melyek a mezőben valának, annak egész határán köröskörül, Ábrahám tulajdona Khéth fiainak szemei előtt, mindazok előtt, a kik bemennek vala városa kapuján.” Ámen.

Ábrahám értékes leckét ad nekünk. Ábrahám, a hívők atyja megmutatja, milyen fontos a jellem. Asztalhoz ülünk majd Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal, és örülni fogok, hogy egy asztalnál ülhetek ezzel az emberrel, akinek ilyen jelleme volt. Nekünk, akiknek Krisztus jellemével kellene rendelkeznünk, még inkább azon kell igyekeznünk, hogy hasonló jellemünk legyen. Ne kívánjunk dolgokat erőfeszítés nélkül.

Ha valamit ingyen akarunk, nem kívánság-e az? Gondolkozzunk el ezen. Természetes, földi vágy, hogy birtokolni akarunk. Ez a vágy rabláncra verhet minket. Milyen csábító lett volna Ábrahámnak, hogy fizetés nélkül jusson egy barlanghoz, egy mezőhöz vagy egy fához. Milyen csábítóak az emberek számára a napelemek is. Ráadásul ingyen. És láthatjátok, hogy ebben a világban minél több van az embereknek, annál többre vágynak. Isten segítsen, hogy nyitva legyen a szemetek, és felismerjük Krisztus jellemét.

Nézzünk az Úr Jézusra. Kívánt-e ő valaha valamit? Találunk-e egyetlen példát is arra, hogy kívánt volna? Nem. Nekünk sem szabad semmit kívánnunk, ami nem a miénk. Ámen.

Sursa: *A kapzsiság* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/a-kapzsisag